La Unión planta cara al pas del temps a Peralada

La històrica banda defensa els seus clàssics davant un públic molt fidel

La Unión planta cara al pas del temps a Peralada

Amb Rafa Sánchez conservant el seu magnetisme i resistint-se a deixar de ser jove, mentre recordava que «ara diuen que els 50 són els nou 40», la històrica banda fa les delícies dels incondicionals amb himnes que han superat bé el pas del temps com «Lobo hombre en?París» o «Sildavia»

MARC VERDAGUER PERALADA

Als seus 55 anys Rafa Sánchez es resisteix a deixar de ser jove. Amb més de tres dècades de carrera a la motxilla, l'històric vocalista de La Unión sap molt bé què busca el públic que continua anant als seus concerts. Busquen reviure sensacions i això Rafa Sánchez els ho serveix en safata. «Diuen ara que els cinquanta són els nous quaranta», va deixar anar Sánchez en una de les seves habituals introduccions a cada cançó, en aquest cas Mil siluetas, per rematar-ho amb un missatge molt clar: les experiències, les cicatrius i el desgast a les cares són de gent de més de cinquanta anys. Però, sota la pell, queda «l'ànima d'un de divuit». I la voluntat de seguir «estimant la nit sense covardia» del cantant de La Unión es va encomanar, almenys per una mica menys de dues hores, a gran part del públic que va omplir dimecres a la nit l'auditori dels jardins del Castell de Peralada, disposat a fer un viatge en el temps un parell, o tres, de dècades enrere.

Rafa Sánchez i Luis Bolín mantenen viu el nucli de La Unión, tot i que sobretot després del seu trencament amb la discogràfica multinacional que tenia els drets històrics de la banda i l'edició d'un nou àlbum, Hip-Gnosis, no renuncien a experimentar amb sons més moderns i arranjaments actualitzats, s'acaben tornant a ficar la gent a la butxaca quan apareixen Lobo hombre en París i la resta de clàssics. A aquestes altures de la carrera, a La Unión no li fan falta gestos per convèncer un públic que ja ve entregat de casa, però, en un concert pensat per anar pujant l'ambient progressivament, Rafa Sánchez va provocar el primer gran moment de connexió amb la gent cantant una versió en català de Sobrevivir.

Tren va ser la porta d'entrada a l'aparició dels temes més corejats de La Unión i, ja amb gran part del públic dret, Rafa Sánchez amb el clàssic «Haz lo que quieras conmigo nena» d'un altre èxit de la banda, Más y más, que va precedir a un Lobo Hombre en París que es quedarà per sempre com la gran cançó que tothom, seguidors o no, associa al quartet que liderava i continua liderant Rafa Sánchez. L'epíleg final va arribar amb temes com Maracaibo, dedicada a tots «aquells joves amb talent que han hagut de marxar d'Espanya», o Sildavia, aquesta ja sí amb tot el públic dret acompanyant el vocalista de La Unión a l'hora d'entonar la lletra d'una cançó que reclama desterrar la covardia a l'hora de viure la vida. Unes estrofes que molts dels assistents de dimecres a Peralada sabien de memòria. Encara que, potser, ja no tinguessin esma de seguir fent cas a l'esperit de Sildavia un cop hagués acabat el concert i tornessin cap a les seves vides de l'any 2016.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/08/12/union-planta-cara-al-pas/798738.html?utm_source=rss